

mister den, men kunne man også for fremtiden gøre det? Og da fik vi svaret tilbage, at hvis man vil have den fleksibilitet, hvis man vil have nedtrapningen i den måde, man forlader arbejdsmarkedet på, så det sker mere glidende, er det ikke teknisk muligt at fastholde de 200 timer.

Det var den melding, vi fik, og dermed indgik vi så et forlig om det, der ligger nu, og det synes jeg er fair nok, for det var det grundlag, vi kendte, og vi fik en klar melding om, at man ikke kunne indbygge den fleksibilitet, vi ønskede, samtidig med at de 200 timer blev bibeholdt.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):
Så er det hr. Jørgen Estrup som ordfører.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg vil godt have lov til at undre mig, undre mig over, hvad vi har oplevet i de uger, der er gået, siden finanslovaftalen blev indgået, undre mig over, hvad jeg ikke kan opfatte som andet end en meget veltilrettelagt kampagne grænsende til det hetzagtige indimellem vedrørende regeringens, men først og fremmest statsministerens rolle i det finanslovforlig, der har været.

Indimellem siger man jo, at ens værste fjende er ens gamle taler, men indimellem kan man også være glad for at have sagt noget. Jeg vil gerne citere, hvad jeg sagde den 8. oktober i forbindelse med åbningsdebatten, hvor jeg måske ikke så overraskende roste statsministeren for åbningstalen, men så føjede jeg til, at årsagen til det var to betragtninger, for det første at åbningstalen var socialt engageret, og dernæst at det var en modig tale.

Den var socialt engageret på de svage gruppers vegne, en meget klar markering af, at denne regering ikke accepterer marginalisering og udstødelse i det omfang, som vi hidtil har været vant til.

Det var også en modig tale, fordi den understregede de reformer, som regeringen finder er nødvendige, ikke for reformernes skyld, men for at bevare velfærdsmodellen, sådan som vi kender den.

Det er jo præcis det, der er sket nu. Og for dem, der har haft lyst til at høre og se, har det været der. Det var der i regeringsgrundlaget, det var der i åbningstalen, det har der været i finanslovforhandlingerne, men nogle har ikke haft lyst til at se, og derfor synes jeg i og for sig, at tiden er inde til både at rose statsministeren

og finansministeren, men i det hele taget regeringen for en modig indsats, for en klog indsats, for noget, som rækker fremad, og der skal i hvert fald ikke herske tvivl om, at vi fra radikal side synes, at dette var en nødvendig og klog handling, men ikke nødvendigvis en populær indsats. Det er heller ikke altid det, der er brug for.

Jeg føjede til efter at have rost talen, at det var måske en for modig tale. Det synes jeg ikke i lyset af det, der er sket, men det er, som jeg har sagt, ikke nødvendigvis noget, man bliver populær af. Medierne har siden registreret noget, som man vel nærmest kan kalde politisk turbulens af orkanstyrke. Hr. Jes Lunde beskrev det før sådan næsten med et lidt forelsket udtryk som et oprør. Jeg kunne høre, at det passede hr. Jes Lunde udmærket.

Taget for pålydende må man tro, at det koger i det ellers så fredelige danske folkehav. Samtidig kan vi så herinde konstatere det paradoks, at vi skal mange år tilbage, før vi kan finde så massiv en opbakning, 142 mandater tror jeg det er, til den finanslov, som vi nu vedtager inden så frygtelig længe, og man må jo så spørge sig selv: Er det Folketingets store flertal, der er ude af trit med befolkningen, eller er det medierne og andre, der overreagerer?

Og spørgsmålet behøver sådan set egentlig ikke at blive besvaret. Man kan jo selv bedømme. Er det Gallup, eller er det de 200-300 demonstranter frysende i et hjørne af slotspladsen i går, der er mest troværdige? Tja, jeg kan i hvert fald ikke lade være med at lægge mærke til, at i Gallups spørgsmål fremgik det meget, meget klart, at to tredjedele af dem, man havde spurgt, ikke vidste og ikke var tilfredse med, hvad de vidste om efterlønnens fremtid, og det var måske den bedste indikation af, hvor rimeligheden og troværdigheden er i denne sammenhæng. Et forsigtigt bud uden at besvare spørgsmålet er, at finanslov 1999 ikke vil spille danskernes jul.

Lad mig så sige, at jeg synes, det er et glimrende resultat, regeringen har opnået. På alle væsentlige punkter er det helt i overensstemmelse med programmet, sådan som det blev lagt frem i april, og det er i overensstemmelse med statsministerens åbningstale.

Det er som altid, når man vedtager en finanslov, en vigtig brik i den økonomiske politik, og det gælder også denne brik. Den kan ikke adskilles fra to andre brikker, nemlig pinsepakken og kommuneaftalen tidligere på året, og selv